



OVERVERHIT

Inge Spaan

Uitgeverij LetterRijn Leidschendam





Hoewel aan de totstandkoming van deze uitgave de uiterste zorg is besteed, aanvaarden de auteur en uitgever geen aansprakelijkheid voor eventuele fouten en onvolkomenheden, noch voor de directe of indirecte gevolgen hiervan.

Niets uit deze uitgave mag zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever worden openbaar gemaakt of verveelvoudigd, waaronder begrepen het reproduceren door middel van druk, offset, fotokopie of microfilm of in enige digitale, elektronische, optische of andere vorm of (en dit geldt zo nodig in aanvulling op het auteursrecht) het reproduceren (i) ten behoeve van een onderneming, organisatie of instelling of (ii) voor eigen oefening, studie of gebruik welk(e) niet strikt privé van aard is.

Eerste druk, juni 2020

© 2020 LetterRijn

Auteur: Inge Spaan

Redactie: Yfke van Vuurden, Marlies de Bruin

Grafische vormgeving: uitgeverij LetterRijn

Drukwerk: Grafistar B.V., Lichtenvoorde

Uitgeverij: LetterRijn

www.letterrijn.nl

 **LetterRijn**

isbn: 978-94-918759-7-7





1.

JOLIJN

‘Het was zeker niet iets leuks waaraan u dacht?’ De verpleegkundige stelt de vraag terwijl ze routineus de controles uitvoert.

‘Niets bijzonders,’ antwoordt Jolijn. Ze draait een pluk van haar blonde haar om haar vinger. Een naar gevoel heeft zich in haar buik genesteld, zoals vaker de laatste tijd. Ze had ook niet moeten zoeken op social media. Het is al erg genoeg dat ze weet van haar bestaan, nu heeft ze er ook nog een beeld bij.

‘Weet jij of dokter Van Buuren vanmiddag nog langskomt?’ Nu de operatie goed is verlopen, hoeft de ziekenhuisopname wat haar betreft niet langer te duren dan noodzakelijk.

‘Als het goed is wel.’ De verpleegkundige noteert een laatste waarde voor ze verdergaat. ‘Ze loopt vandaag wel achter op schema, haar kenkende werkt ze desnoods door tot de avonddienst begint. Je ziet haar straks vast verschijnen.’

Dokter Van Buuren is degene die beslist wanneer ze weer naar huis mag. Vanochtend heeft zij de operatie uitgevoerd en haar probleem opgelost. Dat is tenminste wat ze haar vooraf heeft beloofd. De toekomst zal uitwijzen of ze inderdaad weer volledig pijnvrij kan sporten. Ze pakt haar telefoon uit het nachtkastje om Marith een bericht te sturen. Kort typt ze dat alles goed is verlopen en ze eindigt met het verzoek om chocola mee te nemen.

Om tien over zeven komt Marith binnen, gevolgd door een voedingsassistente. Het bezoeken begint om zeven uur, maar Jolijn weet niet beter of haar vriendin komt te laat. Ze kan absoluut op haar rekenen, het is alleen altijd even de vraag hoe laat precies. Ze is gestopt met tellen hoe vaak ze een hint heeft gegeven over extra tijd voor wegomleidingen, files of ander oponthoud.

Toen de datum van haar operatie bekend werd, wist Jolijn zonder te vragen dat Marith naar het bezoeken zou komen. Ze kennen elkaar ruim vijftien jaar, vanaf de brugklas zijn ze – op een paar onderbre-





kingen na – altijd onafscheidelijk geweest. Ander bezoek dan Marith verwachtte ze niet. Haar ouders wonen in een dorp vlak bij Haarlem en ze vond dat het overdreven was hen voor het bezoekuur helemaal naar Nijmegen te laten rijden. Bastiaan had ze niet gevraagd. Haar halflange haar piekt alle kanten op en het wijde shirt dat ze draagt staat haar niet. Ze had besloten dat ze niet wilde dat hij haar in een ziekenhuisbed zag.

‘Wat een vipbehandeling heb je hier, een tweepersoonskamer voor jou alleen?’

Met een grijns op haar gezicht kijkt Jolijn naar de drie repen chocola die ze door Marith in haar handen krijgt gedrukt. De grote bos bloemen en een heliumballon in de vorm van een teddybeer zijn te veel om tegelijkertijd aan te kunnen pakken.

‘Zal ik de bloemen aanpakken?’ De voedingsassistente, die door Jolijn de eerste keer *koffiedame* werd genoemd, steekt haar hand uit. ‘Wil je thee met een extra glas water?’

‘Graag. Dank je wel.’ Jolijn kijkt haar bewust nog even vriendelijk aan. Met *koffiedame* scoorde ze gisteren geen bonuspunten. ‘Je doet net of ik hier een week moet blijven, ik heb alleen maar een nieuwe kruisband. Maar wel erg lief van je,’ richt ze zich dan tot Marith. Ze probeert rechterop te gaan zitten en haar gezicht vertrekt van de pijn.

‘Hoe voel je je?’ vraagt Marith als ze een stoel naast het bed heeft gezet. ‘En heb je de arts al gesproken? Hoe heette ze ook alweer? Als het goed is, mag je morgen naar huis, toch? Ik heb op mijn werk al geregeld dat ik kan gaan als je belt. Moet je nu eerst met krukken lopen?’

Jolijn knikt naar rechts, waar haar krukken in de hoek staan. ‘Al geoefend met de fysio vanmiddag. Die vindt dat het goed gaat en verwacht inderdaad dat ik morgen naar huis mag. Maar ik heb Van Buuren nog niet gesproken, als het goed is komt ze vanavond.’

‘Als je het over de duivel hebt,’ zegt de chirurg als ze de kamer binnenloopt met Jolijns dossier in haar hand. ‘Kijk eens aan, hoe gaat het met u, mevrouw Verhoeven?’

‘Goed.’ Jolijn vraagt zich af of ze van haar verwacht dat ze dit duidelijke antwoord nog verder toelicht. ‘Vanmiddag was het erg pijnlijk, maar ik heb van de verpleging extra pijnstilling gekregen en dat gaat prima.’

Van Buuren maakt een notitie, terwijl de voedingsassistente de thee



en het water op het kastje naast Jolijns bed zet en de kamer na een korte groet verlaat.

‘Dus met paracetamol gaat het thuis vast en zeker goed,’ voegt Jolijn er snel aan toe. Van Buuren wil haar toch niet langer laten blijven omdat ze een paar pijnstillers heeft gebruikt?

‘Vanochtend is er bloed geprikt bij je, Jolijn?’

Haar bevestiging klinkt vragend. De verpleegkundige had gezegd dat het ter controle van haar bloedgroep was. Ze kan zich niet voorstellen dat ergens in haar patiëntendossier niet allang was vastgelegd dat ze bloedgroep B-positief heeft.

‘Standaardprocedure.’ Van Buuren beantwoordt haar niet-gestelde vraag zonder op te kijken van haar papieren. ‘Lopen met krukken ging goed, alleen de trap was nog lastig, begreep ik van onze fysiotherapeut?’ Ze kijkt Jolijn aan met een glimlach op haar gezicht.

Jolijn heeft het gevoel dat haar wangen kleuren, nu de arts *onze fysiotherapeut* zo duidelijk benadrukt. ‘Klopt, dat ging goed,’ zegt ze dan en heel even overweegt ze een leugentje om bestwil en eraan toe te voegen dat haar appartement op de begane grond is en gelijkvloers. Ze doet het toch maar niet.

Van Buuren kijkt haar glimlachend aan. ‘Alles in orde. Als er geen bijzonderheden zijn vannacht, mag je wat mij betreft morgen naar huis. Ik zie je over vier weken op de polikliniek voor controle, Jolijn. Wel thuis, hoor.’ Ze knikt kort als ze Jolijn de hand schudt.

‘Wat een aardig mens. Kent ze al haar patiënten bij de voornaam of zo?’ Marith laat een stilte vallen en lijkt op een reactie te wachten, maar Jolijn is verdiept in haar telefoon.

‘Bastiaan,’ verklaart ze als ze met een zucht haar telefoon weer op haar nachtkastje legt.

‘Hij is niet de fysiotherapeut waarover de arts net sprak, neem ik aan? Het viel me op dat ze er zo de nadruk op legde.’

‘Ik versprak me tijdens de eerste afspraak.’ Jolijn snuift zacht. ‘Ze vroeg of ik voor mijn knie al bij andere behandelaars was geweest, en ik vertelde over Bastiaans bevindingen. Vervolgens vroeg ze of ze de praktijk kon bellen voor enkele medische vragen, maar er is daar geen officieel dossier van mij en ik wilde niet dat ze Suzanne aan de telefoon ... Nou, kort gezegd: uiteindelijk heb ik met een rood hoofd opgebiecht hoe het zit.’





‘Serieus?’

‘Tja, het was inderdaad niet handig, laten we het erop houden dat artsen een beroepsgeheim hebben. En trouwens, ze reageerde wel heel vriendelijk. Ze vertelde dat ze zelf een jaar of twintig geleden ook eens heel kort een affaire met een getrouwde man heeft gehad.’ Jolijn haalt haar schouders op. ‘Zullen we het over iets anders hebben?’ Ze scheurt de wikkel van de eerste chocoladereep en breekt hem in stukken. Het geluid van een binnenkomend bericht doet haar hand direct teruggaan naar haar telefoon; het is haar moeder. Zonder het bericht te openen, legt ze het toestel terug.

‘Laat me raden. Een bericht van Bastiaan? Hij wilde dolgraag op bezoek komen, maar was net verwickeld in een romantisch gesprek met zijn echtgenote?’ Marith benadrukt het laatste woord van haar cynische vraag. Ze is blijkbaar niet in voor een ander onderwerp.

‘Het was mijn ...’ Jolijn slikt de rest van haar zin in. Het heeft geen zin hem opnieuw te verdedigen, Marith snapt haar toch niet. Ze zwijgt.

‘Echt Jolijn, stop toch met die gozer. Je laat je gewoon gebruiken. Als het hem uitkomt mag je komen opdraven, en andersom? Is hij er ook als het voor jou belangrijk is? Of gewoon omdat jij daar toevallig zin in hebt?’

‘Dat is tijdelijk, hij moet eerst een oplossing zoeken voor de praktijk. Daar werkt hij hard aan en daarna wordt het echt anders.’ Toch weer die verdediging.

‘Ach, kom toch. Hoeveel tijd heeft iemand nodig om een nieuwe secretaresse te vinden? Ze beantwoordt toch alleen de telefoon en doet de administratie daar? En mensen van de wachtkamer naar de behandelruimte sturen kan iedereen, hoor. Misschien kan ik wel solliciteren. Als ik dan word uitgenodigd voor een gesprek, kan ik hem duidelijk uitleggen wat ik van zijn manieren vind. Of zou hij mij niet geschikt vinden?’ Als Jolijn niet reageert, gaat Marith nog even door. ‘Hij stelt natuurlijk strikte eisen aan zijn nieuwe medewerkster. Maatje zesendertig, lang blond haar, single, flexibel, op afroep dag en nacht beschikbaar en bereid om zonder bezwaar op de tweede plaats ...’

‘Nee, jij hebt het allemaal goed geregeld. Je bent gewoon jaloers!’ Jolijns felle reactie doet Marith abrupt zwijgen. ‘Wanneer was er voor het laatst een man in beeld die het langer dan drie maanden met jou heeft uitgehouden?’ doet ze er nog een schepje bovenop. Ze heeft di-





rect spijt van haar laatste opmerking en ze ziet aan Mariths ogen dat ze te ver is gegaan.

Jolijn kan het 'tot morgen' van Marith bijna niet verstaan door de harde klap waarmee ze haar stoel inklapt. Zonder om te kijken loopt Marith de kamer uit en Jolijn blijft alleen achter.

Met een kreun laat ze haar hoofd in het kussen zakken. Ruzie met Marith, daar zat ze echt op te wachten. Marith wist toch ook wel dat ze het niet zo had bedoeld?

De laatste relatie van Marith eindigde ruim vier jaar geleden op noodlottige wijze. Haar vriend overleefde een zwaar auto-ongeluk niet. Hun relatie was pril, nog geen drie maanden.

Jolijn pakt haar telefoon en begint drie keer aan een bericht dat ze ook weer wist. Toch misschien eerst even laten afkoelen, denkt ze. Ik stuur straks een berichtje om mijn excuses aan te bieden, is het laatste wat ze denkt voor ze in slaap valt.





2.

Ongeveer drie maanden heb ik je nu in beeld. De dag dat ik me realiseerde dat jij het bent, herinner ik me nog goed. Ik liet me in mijn stoel zakken, keek nog een keer op het papier dat ik in mijn hand had. Het stond er echt. Jij bent degene die mij verlossing gaat brengen.

Ik heb verschillende scenario's uitgewerkt. Het eerste scenario past vandaag. Je ligt alleen op een tweepersoonskamer in het ziekenhuis, ik zie dat als een teken, het heeft zo moeten zijn.

Ik kijk naar mijn aantekeningen, waar *ziekenhuis* achter het eerste gedachtestreepje staat geschreven. Onder het kopje *Aandachtspunten* heb ik de tijden geschreven waarop de verpleging van dienst wisselt. Tijdens de overdracht zijn alle verpleegkundigen in overleg, tenzij een patiënt de alarmknop gebruikt. Ik noteer bij de aandachtspunten: *alarmknop buiten bereik*. Het volgende kopje is *Benodigdheden*.

Ik denk aan onze naderende confrontatie. De voldoening die het zal brengen en een alomvattend gevoel van geluk dat mij zal vullen. Vroeger leerde ik over ethiek. Heel even vraag ik me af of ik die persoon nog ben. Maar dit heeft toch niets met ethiek te maken. Ik moet dit doen en ik word gedreven door liefde. Ik doe dit niet voor mijzelf, welnee, ik dood je uit liefde. Dat begrijp jij nu misschien nog niet, maar dat komt wel, Jolijn.

Ik ga verder bij *Benodigdheden*.



3.

MARITH

Marith slaat de deur van haar tussenwoning harder dicht dan bedoeld. De stilte komt haar tegemoet en om die te doorbreken roept ze naar haar katten. De dieren liggen te slapen in de vensterbank en openen enkel één oog om te zien wie er binnenkomt. Vandaag heeft ze langer doorgewerkt om daarna direct door te rijden naar het ziekenhuis. Dat uurtje heeft ze dan meteen als compensatie voor morgen, als ze even vrij neemt om Jolijn op te halen en naar huis te brengen. Haar baas doet nooit echt moeilijk als het om dit soort verzoekjes gaat. Op de dierenartspraktijk werken ze altijd met minimaal twee assistentes per dag, en haar collega kan het tijdens haar afwezigheid makkelijk even alleen redden.

Ruim drie jaar werkt ze in de praktijk die in een woonwijk aan de rand van Nijmegen is gelegen. De praktijk richt zich voornamelijk op huisdieren en heeft één dierenarts en drie assistentes. Hoewel het een kleine praktijk is met weinig medewerkers, heeft ze sinds dit jaar toch een soort van leidinggevende functie gekregen. Ze zorgt voor de aansturing van de twee andere assistentes en is ook verantwoordelijk geworden voor de inkoop van de medicijnen en het voorraadbeheer daarvan.

Marith neemt de post mee naar de woonkamer en legt hem zonder ernaar te kijken op de tafel. Uit een automatisme zet ze de tv aan, en daarna meteen weer uit. Zal ze teruggaan naar Jolijn? De tranen die geluidloos over haar wangen rolden toen ze naar huis reed, zijn inmiddels gestopt. Boos is ze nog wel. Die laatste opmerking van haar kon echt niet. Aan de andere kant was zij zelf ook weleens vriendelijker geweest. Het liefst wil ze wachten en het initiatief aan Jolijn overlaten, al kan zij weinig nu ze in het ziekenhuis ligt. Ze kan natuurlijk wel bellen of een berichtje sturen.

Marith zet de tv weer aan. Hoewel ze een groot fan is van *Suits*, kan Harvey Specter haar aandacht vandaag niet vasthouden. Al een keer of dertig heeft ze haar telefoon op nieuwe berichten gecontroleerd.





Tevergeefs. Ze besluit bij haar vader langs te gaan. De laatste twee weken heeft ze al drie keer een telefoongesprek met hem beëindigd met de belofte: *ik kom snel even langs*, maar het is er nog steeds niet van gekomen.

Het was haar goede voornemen hem vaker te zien, nadat haar moeder hem twee jaar geleden verliet voor een andere man. Ze bleek al ruim een jaar een verhouding te hebben. Ook Marith had niets aan haar gemerkt. Na de scheiding had haar vader zich nóg meer op zijn werk gestort. De situatie op zijn werk was daarvoor al erg stressvol en het was duidelijk aan hem te zien dat het niet minder werd. Ze zag aan hem dat hij af en toe wel een luisterend oor kon gebruiken. Of gewoon simpelweg gezelschap.

Het saunacomplex waar haar vader werkt onderging vorig jaar een grote renovatie; modernisering van zowel de faciliteiten als de huisstijl. Twee snelle marketingjongens had de directeur hem op zijn dak gestuurd. Zo noemde hij dat soort mensen altijd als hij haar verslag deed over de laatste ontwikkelingen. Jonge jongens, net van school, die als taak hadden hem haarfijn uit te leggen wat hij moest veranderen, hoe hij weer een stijgende lijn in de opbrengsten kon realiseren. Haar vader windt zich er nog steeds over op als ze erover begint. Gelukkig is de naam van het complex niet gewijzigd. *Zestó*, het Griekse woord voor *heet* of *warm*, was vijftien jaar geleden een voorstel van haar vader. Marith is ervan overtuigd dat een naamswijziging hem minstens een rolberoerte zal bezorgen.

‘Ha, pap,’ begroet ze haar vader, als hij de deur opent en hem blij verrast verder openzwaait.

‘Marith! Kom verder, kom verder!’

Marith glimlacht om haar vader die haar bij de arm pakt. Het lijkt erop dat hij denkt dat ze zich elk moment weer kan omdraaien.

‘Hoe is het, meisje, je kijkt alsof je net bij een slechtnieuwsgesprek vandaan komt? Is er vandaag iets gebeurd op je werk?’

Marith sluit heel kort haar ogen. Ze heeft nog geen zin hem te vertellen over de ruzie met Jolijn. Nu nog niet. ‘Vertel eerst eens over jouw werk, pap. Vorige week toen ik je belde, vertelde je over die vacature bij jullie. Hebben er veel mensen gereageerd? En heb je al iemand uitgekozen die je wilt uitnodigen?’

Haar afleidingsmanoeuvre werkt en ze kan even aan iets anders





denken dan de ruzie met Jolijn. Ze doet haar best te luisteren naar haar vader die vertelt dat hij maar twee reacties heeft ontvangen op de vacature die hij anderhalve week geleden heeft gepubliceerd.

‘Het is misschien ook niet de meest ambitieuze functie? Ik bedoel, iemand die in de hovenierswereld zit, vindt misschien niet de meeste uitdaging bij een saunacomplex waar het alleen maar om onderhoud van veel gras en een paar stukken tuin gaat,’ onderbreekt Marith hem voorzichtig.

Bert knikt langzaam. Duidelijk met tegenzin, ziet Marith. ‘Maar wel een belangrijke functie.’

‘Je hoeft je niet te verdedigen.’ Ze legt haar hand even op die van haar vader. Toch gaat zijn verdediging door.

‘De ligweide en de perken die zijn bedoeld als afscheiding dienen er tot in de puntjes verzorgd uit te zien. Dit draagt bij aan de luxe uitstraling van het complex, zo had ik het in de omschrijving van de vacature vermeld. Daarbij moeten alle medewerkers integer en respectvol zijn, dat geldt ook voor de tuinmedewerkers. De gasten mogen niet merken dat de tuinmannen hard aan het werk zijn, terwijl zij een dagje komen ontspannen.’

Mariths gedachten dwalen af naar Jolijn. Haar telefoon zit in haar tas, maar ze weet dat ze een bericht dat binnenkomt ook dan kan horen.

‘Je hebt in ieder geval twee reacties gekregen. Zit er iemand bij die het kan worden, denk je?’ Het verbaast haar niet dat haar vader opstaat om de cv’s uit zijn werkkamer op te halen. Hij neemt zijn werk altijd mee naar huis. ‘Geef eens. Dierenartsassistentes hebben een heel goede kijk op personeelszaken.’

Het eerste cv is van een jongeman, vierentwintig jaar oud, die vorig jaar een universitaire studie heeft afgerond. Marith schudt haar hoofd, ze weet al genoeg. Een kandidaat die op dit moment geen baan kan vinden in zijn studierichting en daarom reageert op deze functie. Tegen de tijd dat hij goed en wel is ingewerkt, vindt hij een baan die wél bij zijn studie past.

‘Gaat hem niet worden.’ Ze legt het cv op tafel. Het andere cv is anoniem en komt van een bureau dat mensen begeleidt bij het vinden van een baan.

‘Een heel specifieke doelgroep,’ licht Bert toe en hij geeft haar ook





de informatiefolder die is bijgevoegd. ‘De man kan het minimumloon verdienen en er blijkt een mogelijkheid tot subsidie te zijn als we hem in dienst nemen. Dat is wel gunstig voor de personeelskosten, ook het gemiddelde per fulltime medewerker wordt daardoor positief beïnvloed.’

Het cv en de motivatiebrief zijn kort maar krachtig.

‘Hij is in ieder geval eerlijk,’ mompelt Marith.

‘Ik zal er nog eens goed over nadenken.’ Bert zucht. Hij pakt de brief weer aan en is even stil voor hij van onderwerp verandert. ‘Maar vertel jij eens, heb jij wel een goede dag gehad vandaag? Want daar geloof ik niks van.’

Enkele seconden doet Marith haar best haar tranen te bedwingen, en laat ze dan de vrije loop.

‘Ga nou op groen,’ mompelt Marith als ze voor de derde keer voor een rood verkeerslicht staat. Ze voelt zich weer lichter in haar hoofd. De tranen die ze kwijt is, hebben plaatsgemaakt voor frisse lucht, lijkt het wel. Goed dat haar vader haar heeft overgehaald terug te gaan naar het ziekenhuis. Veel beter dan berichtjes en telefoontjes, had hij haar duidelijk gemaakt. Het klokje in haar auto geeft acht over tien aan. Met een beetje geluk is ze voor halfelf weer bij het ziekenhuis, ook dan is het bezoeken natuurlijk allang afgelopen. Kan ze tegen de verpleging zeggen dat ze eerder op de avond haar telefoon bij Jolijn heeft laten liggen en dat ze die echt niet kan missen voor haar werk? Of misschien dat Jolijn haar heeft gevraagd extra schone kleren te brengen? Ze besluit dat de telefoon geloofwaardiger klinkt.

Aan het begin van de gang kijkt Marith of ze ergens een verpleegkundige ziet. Als ze niemand tegenkomt, is die telefoonsmoes overbodig. Ze heeft ook niet lang nodig, ze wil alleen Jolijn even zien en zeggen dat het goed is tussen hen. Ze zijn niet voor niets al zo lang beste vriendinnen, daar mag niemand tussenkomen. Ook Bastiaan niet. Ze wil niet dat Jolijn vanavond gaat slapen met een naar gevoel door hun ruzie.

De gang is leeg, ze telt vijf deuren tot kamer achttien. Ze glimlacht als ze merkt dat ze haar adem inhoudt terwijl ze loopt. Ze voelt zich als een kind dat stiekem een koekje uit de trommel heeft gepakt. De deur van Jolijns kamer staat op een kier en als ze naar binnen sluipt, let ze





erop dat ze deze weer even ver dichtduwt. Jolijn slaapt. En maar zeggen dat ze in een ander bed dan haar eigen bed nooit goed kan slapen. Dat zal ze haar later nog weleens onder haar neus wrijven.

‘Jolijn,’ fluistert ze. ‘Jolijn, word even wakker.’ Iets harder nu.

Slaapt ze al zo diep? Ze wacht nog even, maar er is werkelijk geen enkele beweging te zien. Wat ziet haar gezicht bleek. Ze schudt voorzichtig aan Jolijns arm. Nog steeds geen reactie. Heel even komt de gedachte in haar op dat ze zich misschien slapende houdt omdat ze haar niet wil zien.

‘Jolijn, wakker worden,’ zegt ze nu hardop en vastberaden. Weer geen reactie. Marith voelt haar ademhaling versnellen. Ze krijgt het opeens warm. ‘Jolijn, zeg eens iets!’ Ze schreeuwt nu bijna. Dit is niet om haar te jennen. Dit is niet goed. Zo vast kan ze toch niet slapen? Slaapt ze eigenlijk wel? Marith rukt aan de snoeren die achter het bed hangen, helemaal in elkaar verstrikt, daar kun je toch niet mee werken. Ze gokt op het grijze snoer en volgt het met haar hand op zoek naar een knop. Waar is verdomme die alarmknop?